

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 25. april 2022
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Julie Heidi Sørensen
Sagsnr.: 2022-0030-7408
Dok.: 2385399

Besvarelse af spørgsmål nr. 735 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 735 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 29. marts 2022. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Nick Hækkerup

/

Mette Johansen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 3392 3340
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 735 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren i forlængelse af REU alm. del - svar på spm. 651, hvoraf det fremgår: "Indledningsvis bemærkes det, at når de tiltalte i sagen ikke blev dømt for drab, skyldes det ikke straffelovens § 81 a, men at retten ikke fandt det bevist, at forholdet skulle henføres under straffelovens § 237 om manddrab, men i stedet straffelovens § 245, stk. 1, om grov vold", redegøre for, om straffelovens § 237 kan ændres, således at i straffelovens forstand betragtes som drab, når man stikker nogen ned med kniv, der efterfølgende dør som følge af knivvolden?"

Svar:

Efter straffelovens § 237 straffes for manddrab den, som dræber en anden, med fængsel fra 5 år indtil på livstid.

Det er i dansk ret generelt en betingelse for strafansvar, at den konkrete forbrydelse kan tilregnes gerningspersonen som forsætlig eller uagtsom. I straffeloven er det udgangspunktet, at gerningspersonen skal have forsæt til at begå den strafbare handling på gerningstidspunktet for at kunne ifalde strafansvar, jf. straffelovens § 19.

Tilregnelseskravet er et subjektivt krav, idet det afgørende for alle former for forsæt er, hvad gerningspersonen faktisk har tænkt. Der skal foreligge forsæt til at realisere samtlige de objektive momenter, der udgør forbrydelsen. Vurderingen af gerningspersonens forsæt beror på en konkret vurdering af de foreliggende omstændigheder i den konkrete sag.

I overensstemmelse med det generelle udgangspunkt i straffeloven forudsætter strafansvar for overtrædelse af § 237, at gerningspersonen har forsæt til at realisere gerningsindholdet. Der vil således være tale om en grundlæggende ændring af tilregnelseskravet i straffelovens § 237, hvis den, der med en kniv eller lignende stikker en anden person, som herefter afgår ved døden, skal kunne dømmes for overtrædelse af bestemmelsen, selvom vedkommende ikke havde forsæt til at begå drab.

Er en person afgået ved døden som følge af grov vold, uden at der foreligger forsæt til drab, kan der efter omstændighederne straffes efter straffelovens § 245, stk. 1, om grov vold eller § 246 om bl.a. vold med døden til følge.

Det fremgår af straffelovens § 245, stk. 1, at den, der udøver et legemsangreb af særligt rå, brutal eller farlig karakter eller gør sig skyldig i mishandling, straffes med fængsel indtil 6 år. Hvis sådant et legemsangreb har haft betydelig skade på legeme eller helbred til følge, skal dette betragtes som en særligt skærpende omstændighed.

Det fremgår af straffelovens § 246, at hvis et legemsangreb omfattes af §§ 245 eller 245 a, har været af en så grov beskaffenhed eller haft så alvorlige skader eller døden til følge, at der foreligger særdeles skærpende omstændigheder, kan straffen stige til fængsel i 10 år. Det er en betingelse for vold med døden til følge efter bestemmelsen, at de alvorlige følger står i årsags-sammenhæng med den udøvede vold, er påregnelige og kan tilregnes gerningspersonen som uagtsomme, jf. straffelovens § 20.